

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudcem Karlem Ulíkem ve věci

žalobce: **J. A. H. T.**
narozen X, státní příslušnost Kubánská republika
bytem X
zastoupený JUDr. Irenou Strakovou, advokátkou
sídlem Karlovo náměstí 18, Praha

proti

žalovanému: **Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2, Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 12. 2021, č. j. CPR-10459-4/ČJ-2021-930310-V249

takto:

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

Průběh správního řízení

1. Žalobce přicestoval do České republiky v roce 2006 na turistické vízum.
2. V roce 2007 mu byla udělena doplňková ochrana podle zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) na dobu 15 měsíců. Následně byla doplňková ochrana několikrát prodloužena až do 18. 12. 2016.
3. Další žádost žalobce o její prodloužení ze dne 26. 10. 2016 byla již zamítnuta rozhodnutím Ministerstva vnitra ze dne 24. 5. 2018. Ministerstvo konstatovalo, že s ohledem na změny v zemi původu není již další prodloužení doplňkové ochrany zapotřebí. Žaloba žalobce proti tomuto rozhodnutí byla zamítnuta rozsudkem Krajského soudu v Praze ze dne 5. 3. 2020, č. j. 45 Az 11/2018 - 31. Kasační stížnost proti tomuto rozsudku byla odmítnuta usnesením Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 18. 6. 2020, č. j. 9 Azs 92/2020 - 34. Toto usnesení nabylo právní moci dne 23. 6. 2020.
4. Dne 17. 8. 2020 se žalobce dostavil na pracoviště cizinecké policie s dotazem, co má dělat, když mu byl ukončen azyl. Podle policie měl žalobce povinnost dostavit se do 30 dnů od právní moci rozhodnutí soudu na Ministerstvo vnitra pro výjezdní příkaz, což neučinil, a od 23. 7. 2020 tak setrvává na území ČR neoprávněně. Proto s ním bylo zahájeno správní řízení o vyhoštění s odkazem na § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), tj. z důvodu, že pobývá na území bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn.
5. Krajské ředitelství Policie Středočeského kraje (dále jen „Krajské ředitelství“) přípisem ze dne 19. 11. 2020 žalobce vyrozumělo o tom, že sice byla naplněna skutková podstata neoprávněného pobytu dle § 119 odst. písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců, ale současně by rozhodnutí o vyhoštění bylo nepřiměřeným zásahem do života žalobce ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců. Proto bylo řízení „překvalifikováno“ na řízení o povinnosti opustit území členských států Evropské unie podle § 50a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců.
6. Krajské ředitelství pak rozhodnutím ze dne 3. 3. 2021, č. j. KRPS-203404-23/ČJ-2020-010033, uložilo žalobci povinnost opustit území Evropské unie podle § 50a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Současně žalobci stanovilo s odkazem na § 50a odst. 3 zákona o pobytu cizinců lhůtu k vycestování v délce 60 dnů od právní moci rozhodnutí. Krajské ředitelství konstatovalo, že usnesení NSS ve věci prodloužení doplňkové ochrany nabylo právní moci 23. 6. 2020. Žalobce tak byl podle § 54 odst. 2 zákona o azylu povinen dostavit se na Ministerstvo vnitra, kde by mu byl vydán výjezdní příkaz. Žalobce měl 30 dnů k vycestování, což neučinil. Od 24. 7. 2020 se tak žalobce na území ČR nacházel bez platného oprávnění k pobytu. Krajské ředitelství zdůraznilo, že žalobce pobýval na území od roku 2006, nelegálně zde pobýval pouze 25 dní, ale nikoliv úmyslně, po celou dobu pobytu byl žalobce zaměstnán, odváděl daně a nedopustil se žádného protiprávního jednání. Krajské ředitelství proto přistoupilo k uložení povinnosti opustit území, což

označilo za vůbec nejmírnější opatření, které lze za dané situace přijmout. Zdůraznilo, že oproti vyhoštění nejsou s tímto rozhodnutím vyjma povinnosti vycestovat spojena žádná negativní omezení do budoucna. Žalobce není zařazen do Schengenského informačního systému, není mu uložen zákaz vstupu na území České republiky a může žádat o pobyťová oprávnění.

7. Žalobce podal proti rozhodnutí Krajského ředitelství odvolání. V něm uvedl, že považuje za nereálné, aby se po tak dlouhé době vrátil zpět na Kubu. Zázemí má již v České republice. Intenzita vztahu k domovskému státu postupně zeslábla. Svým návratem by ohrozil bezpečnost své matky a dcery, které žijí společně. Kuba je i nadále státem, kde jsou potlačována základní lidská práva. Dále upozornil, že podal žádost o přechodný pobyt rodinného příslušníka občana EU, neboť žije ve společné domácnosti se svým bratrem. Vyslovil nesouhlas se stanovenou lhůtou k vycestování.
8. Žalovaný shora uvedeným rozhodnutím ze dne 20. 12. 2021 (dále jen „napadené rozhodnutí“) odvolání zamítl a rozhodnutí Krajského ředitelství potvrdil. V odůvodnění uvedl, že doplňková ochrana se ze své podstaty uděluje vždy na omezenou dobu a účastník se nemůže spoléhat na to, že mu bude neustále prodlužována. Ohledně situace na Kubě žalovaný připomněl, že tamní poměry byly již důkladně prověřovány v řízení o prodloužení doplňkové ochrany. Jestliže Ministerstvo vnitra dospělo k závěru, že poměry na Kubě umožňují bezpečný návrat žalobce, nemá žalovaný žádný důvod tento závěr zpochybňovat. Dále žalovaný uvedl, že se Krajské ředitelství taktéž zabývalo přiměřeností rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce. Ostatně proto bylo řízení překvalifikováno z řízení o vyhoštění. Žalovaný zdůraznil, že si žalobce může podat žádost o nové pobyťové oprávnění, ale nemůže tak v současné situaci učinit z území ČR. K tvrzenému ohrožení matky žalobce žalovaný odkázal na řízení o prodloužení doplňkové ochrany, v němž žalobce naopak uváděl, že ho jeho matka a dcera mohou po návratu podpořit. Ke stanovené lhůtě žalovaný uvedl, že její zákonné rozmezí činí 7 až 60 dnů, přičemž žalobci byla stanovena maximální možná lhůta.

Shrnutí žaloby

9. Žalobce úvodem žaloby obecně namítl, že žalovaný porušil § 2 odst. 1 a odst. 4, § 3 a § 50 odst. 2 a 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“).
10. Dále uvádí, že nesouhlasí s odůvodněním žalovaného, že bylo přistoupeno k nejmírnějšímu možnému opatření. V této souvislosti žalobce namítá, že se nadále obává návratu do země původu, a to nejen pro svůj věk, ale též s ohledem na 14 let, které strávil na území ČR. Napadené rozhodnutí považuje za nepřiměřené a namítá, že žalovaný řádným způsobem neposoudil možné porušení práva žalobce i jeho bratra na rodinný a soukromý život (v čemž odkazuje na rozsudek NSS ze dne 3. 7. 2013, č. j. 1 As 17/2013 - 50). Připomíná, že se na území ČR nedopustil žádného protiprávního jednání.
11. Žalobce dále zmiňuje, že dne 23. 3. 2021 podal žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana EU a požádala v této souvislosti o přerušení řízení. Žalovaná však konstatovala, že tato žádost byla dne 2. 8. 2021 zamítnuta. Žalobce dodává,

že též ve věci přechodného pobytu podal ke Krajskému soudu v Praze žalobu, a to dne 30. 12. 2021. Žalobce též poukazuje na princip *non-refoulement*.

12. Konečně ke lhůtě pro vycestování žalobce uvádí, že mu je známo, že podle zákona o pobytu cizinců jde o lhůtu nejzazší a že s ní nesouhlasil z výše uvedených důvodů.

Vyjádření žalovaného

13. Žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí s tím, že žalobce v žalobě neuvádí žádné nové skutečnosti. Žalovaný je přesvědčen, že od uložení povinnosti opustit území EU nelze upustit a že jde o rozhodnutí přiměřené.

Posouzení věci krajským soudem

14. Podle § 50a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců rozhodnutí o povinnosti opustit území členských států Evropské unie policie vydá cizinci, který není držitelem platného oprávnění k pobytu vydaného jiným členským státem Evropské unie a na území pobývá neoprávněně, u něhož nebyly shledány důvody pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění nebo pokud by důsledkem rozhodnutí o správním vyhoštění byl nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života.
15. Podle § 50a odst. 3 zákona o pobytu cizinců policie v rozhodnutí podle odstavců 1 a 2 stanoví dobu k vycestování z území nebo z území členských států Evropské unie, a to v rozmezí 7 až 60 dní. Pokud by měla doba k vycestování začít běžet v době trvání zajištění cizince, začíná tato doba běžet ode dne ukončení zajištění. Pokud je v průběhu doby k vycestování cizinec zajištěn, běh této doby se zajištěním přerušuje. Požádá-li cizinec během doby k vycestování o stanovení nové doby k vycestování z důvodu uvedených v § 174a odst. 2, policie vydá nové rozhodnutí podle § 101 správního řádu, ve kterém stanoví novou dobu k vycestování s ohledem na délku trvání uváděných důvodů. Novou dobu k vycestování lze stanovit nejdéle na 180 dnů.
16. Na místě je též připomenout judikaturu NSS, podle které „rozhodnutí o povinnosti opustit území je v podstatě nejmírnějším opatřením pro cizince neoprávněně pobývajících na území ČR. Na rozdíl od správního vyhoštění zde totiž nejsou stanovena žádná negativní omezení do budoucna v podobě zákazu vstupu na území ČR po určitou dobu. Dopady tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života tak budou právě s ohledem na absenci zákazu opětovného vstupu na území po určité období méně intenzivní. Samotná skutečnost, že cizinec má na území ČR rodinné vazby tak automaticky nemůže znamenat, že by stanovení povinnosti opustit území představovalo nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života. Je tedy třeba posuzovat, zda by vycestování cizince (s ohledem na to, jak složitý je v daném případě návrat cizince do ČR) mohlo nepřiměřeně zasáhnout jeho soukromý a rodinný život. Nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života cizince v důsledku vydání rozhodnutí o opuštění území však bude zpravidla shledán pouze ve výjimečných situacích, které by ospravedlňovaly

naprostou nezbytnost přítomnosti cizince na území ČR“ (rozsudek ze dne 24. 10. 2018, č. j. 1 Azs 296/2018 - 28, odst. 17).

17. Žalobce v žalobě namítá, že nesouhlasí s tím, že šlo o nejmírnější možné opatření, aniž by však konkretizoval, jaké jiné, mírnější opatření, měly správní orgány vůči němu přijmout, když – slovy § 50a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců – nebyl držitelem platného oprávnění k pobytu vydaného jiným členským státem Evropské unie a na území pobýval neoprávněně (což žalobce nijak nerozporuje).
18. Na druhou stranu je třeba podotknout, že ani rozhodnutí o povinnosti opustit území dle § 50a odst. 2 zákona o pobytu cizinců jakožto nejmírnější možné opatření nelze vydat, pokud by takovým rozhodnutím došlo k nepřiměřenému zásahu do soukromého nebo rodinného života žalobce (viz již citovaný rozsudek NSS č. j. 1 Az 296/2018 - 28, odst. 16).
19. Žalobce v tomto ohledu v žalobě namítá, že se nadále obává návratu na Kubu, a to kvůli svému věku a též s ohledem na 14 let, které strávil v ČR. Dle soudu však nejde o žádné mimořádné okolnosti, které by ospravedlňovaly nezbytnost přítomnosti žalobce na území ČR, jak předpokládá výše citovaná judikatura. Pokud jde o obecně tvrzenou obavu z návratu na Kubu, soud podotýká, že otázka, zda žalobci na Kubě hrozí vážná újma, byla podrobně řešena v řízení o prodloužení doplňkové ochrany a byla též podrobena soudnímu přezkumu. I zdejší soud v rozsudku ze dne 5. 3. 2020, č. j. 45 Az 11/2018 - 31, konstatoval, že nebylo zjištěno, že by měl být žalobce po návratu do vlasti jakkoli perzekvován (odst. 21), přičemž žalobce v tomto řízení žádnou novou konkrétní a podloženou obavu nevznáší. Není tak ani důvod předpokládat, že by došlo k porušení principu *non-refoulement*, tím spíše, že v této věci jde pouze o uložení povinnosti opustit území.
20. K otázce věku soud podotýká, že žalobci je v současné době 54 let a při výslechu vypověděl, že je zdrav vyjma vysokého krevního tlaku, na který bere léky. Ani v tomto ohledu soud neshledává žádné mimořádné okolnosti, které by bránily uložení povinnosti opustit území.
21. Stejně tak nemůže být takovým mimořádným důvodem fakt, že žalobce pobývá v ČR od roku 2006. Zde žalovaný přílehavě upozornil na to, že doplňková ochrana je ochranou ze své povahy dočasnou (viz § 53a odst. 1 zákona o azylu), a tudíž žalobce mohl a měl předpokládat, že v případě změny situace v zemi původu nemusí být doplňková ochrana prodloužena, k čemuž nakonec došlo v roce 2018. Nutno též připomenout, že žalobce má na Kubě matku a dceru, a byť sice nyní tvrdí, že by je jeho návrat ohrozil, tak naopak v řízení o prodloužení doplňkové ochrany uváděl, že na Kubě žije jeho matka, dcera i sestra, s kterými je v kontaktu a které by mu mohly v případě návratu pomoci (srov. též již citovaný rozsudek zdejšího soudu ze dne 6. 2. 2020, č. j. 45 Az 11/2018 - 31, odst. 25).
22. Není ani pravdou, že by se správní orgány v tomto řízení otázkou nepřiměřenosti rozhodnutí nezabývaly. Ostatně právě z důvodu nepřiměřenosti vyhoštění Krajské ředitelství řízení změnilo na řízení o opuštění území (viz jeho vyrozumění ze dne 19. 11. 2020) a stejně tak se přezkoumatelně touto otázkou v rámci vypořádání odvolacích námitek zabýval žalovaný (viz str. 4–5 napadeného rozhodnutí).

23. Pokud jde o lhůtu k vycestování, ta byla stanovena v souladu § 50 odst. 3 zákona o pobytu cizinců, a to v nejdelší přípustné délce.
24. Tvrzení žalobce, že podal žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu a následně žalobu (tu soud skutečně eviduje, a to pod sp. zn. 51 A 97/2021), není žalobním bodem směřujícím proti nyní napadenému rozhodnutí.
25. Za samostatně projednatelný žalobní bod nelze považovat výčet právních předpisů, které měl žalovaný porušit, zmíněný v úvodu žaloby (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005 - 58).
26. Soud tak uzavírá, že žádnou ze žalobních námitek neshledal důvodnou, naopak konstatuje, že všechny zákonné předpoklady pro vydání rozhodnutí dle § 50a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců, potažmo napadeného rozhodnutí byly splněny. Protože soud současně nezjistil žádnou vadu, k níž by byl povinen přihlédnout z úřední povinnosti, žalobu podle § 78 odst. 7 zamítl.
27. Protože soud rozhodl ve lhůtě pro rozhodnutí o návrhu na odkladný účinek o samotné žalobě, nerozhodoval již za této situace o návrhu žalobce na přiznání odkladného účinku žalobě (srov. usnesení NSS ze dne 22. 4. 2020, č. j. 3 Ads 62/2020 - 24, odst. 7).
28. O nákladech řízení účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť nebyl procesně úspěšný. Žalovanému, který byl ve věci úspěšný, žádné náklady nad rámec jeho běžné činnosti nevznikly. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů je stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje,

vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 31. ledna 2022

Karel Ulík, v. r.
samosoudce